

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **O. M.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. května 2018, č. j. KUJI
40978/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 3. 2018, č. j. MHB_DOP/3009/2017-23 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako řidič automobilu tovární značky Mercedes, registrační značky, jel dne 12. 8. 2017 v 15:17 hod v ulici Rozkošská, ve směru jízdy z centra obce na místní část Perknov, v obci Havlíčkův Brod, kraj Vysočina nedovolenou rychlostí, neboť mu v úseku, kde je rychlost stanovena do 50 km/h, byla silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, obsluhovaným hlídkou Městské policie Havlíčkův Brod a umístěným mezi domy č.p. 2314 a 2322, naměřena rychlost jízdy 60 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky rychloměru (+ - 3 km/h) byla skutečná rychlost měřeného vozidla **57 km/h**. Žalobce tedy při řízení uvedeného vozidla překročil z nedbalosti nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem (zákonem o silničním provozu), a to o méně než o 20 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich“) uložen správní trest - pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

- Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, zrušení prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

- Žalobní námitky rozdělil do čtyř následujících okruhů:

Porušení zásady bezprostřednosti

- Žalobce předně namítl, že správní orgán porušil zásadu bezprostřednosti, neboť po zrušení svého prvního rozhodnutí doplnil spis o několik zásadních důkazů (Návod k obsluze, výstup z rychloměru, určení úseků k měření rychlosti Policií ČR a další) na základě kterých následně rozhodoval, a neprovedl je procesně správným způsobem. V rozporu s ustanovením § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) nenařídil k provedení tohoto dokazování ústní jednání nebo dokazování mimo ústní jednání, tím bylo žalobci znemožněno se tohoto zásadního dokazování účastnit, a vyslovit pochybnost o tom, zda vůbec bylo nějaké dokazování provedeno a zda o něm správní orgán pořídil alespoň protokol. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, podle kterého „*Správní řád v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků. Prostor pro takovou úvahu však není dán při dokazování, neboť požadavek, aby při dokazování byla účastníkům řízení umožněna, vyplývá dle soudu přímo z § 51 odst. 2 správního řádu*“

Měření rychlosti

- V rámci tohoto okruhu žalobních námitek žalobce vznesl hned několik námitek k měření rychlosti.
- Prvně namítl, že správní orgán nezkoumal a neprokázal, že by měření rychlosti bylo provedeno v součinnosti Policie ČR a obecní policie, ačkoliv se jedná o zákonnou

podmínku měření rychlosti podle § 79a silničního zákona. Z tohoto důvodu považuje napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná a nezákonná.

7. Žalobce rovněž namítal, že měření rychlosti bylo provedeno skrytě, tj. bez informování řidičů projíždějících měřeným úsekem o tom, že zde probíhá měření rychlosti. Zákon přitom obecní policii zmocňuje provádět měření rychlosti bez dalšího (tedy nikoli skrytě). Pokud dle žalobce některý orgán veřejné moci má pravomoc pořizovat utajeným způsobem důkazy o protiprávním jednání soukromých osob, zákon tak vždy výslovně musí stanovit (a také stanovuje), neboť se jedná o závažný zásah (např. trestní řád a další). Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, v němž je uvedeno: „*Judikatura ESLP vychází z předpokladu, že tam, kde je veřejná moc vykonávána v utajení, je riziko svévole zřejmé. Proto musí existovat nejenom závažná právní úprava jako taková, ale musí rovněž poskytovat ochranu proti svévolnému zásahu do práv jednotlivce stanovených v čl. 8 Úmluvy. Právní úprava musí být navíc dostatečně jasná na to, aby jednotlivci poskytovala odpovídající údaje o okolnostech a podmínkách, za nichž se orgány veřejné moci mohou uchýlit k pořízení skrytého videozáznamu.*“
8. Žalobce dále uvedl, že vyhláška č. 294/2015 Sb., provádějící zákon o silničním provozu upravuje značky č. IP 31a a IP 31b, které mají sloužit k označování úseku měření rychlosti obecní policií. Úsek měření rychlosti obecní policií by tedy měl být těmito značkami označen, neboť jinak by byla předmětná vyhláška co do těchto značek obsoletní, nepoužitelná. Současně namítl, že účel měření rychlosti nebyl souladný s § 79a zákona o silničním provozu, protože skrytým měřením rychlosti nedojde ke zvýšení bezpečnosti provozu (nebo jen zanedbatelně) oproti označení měřeného úseku příslušnými dopravními značkami informujícími o měření rychlosti, kde by asi každý řidič zpomalil. Správní orgán se účelem měření rychlosti vůbec nezabýval, ačkoliv měl, neboť se jedná o zákonnou podmínku měření rychlosti.
9. Žalobce zpochybnil i přesnost použitého rychloměru, neboť mohlo dojít k tzv. slip effectu (z důvodu měření na značnou vzdálenost, pod nenulovým úhlem, na ne zcela rovné a vodorovné pozemní komunikaci). Přesnost měření je zkreslena tím, že se měřící paprsek odrazil od různých míst na vozidle (jestli se vůbec odrazil stále od stejného vozidla). Namítl, že použitý rychloměr nikdy nebyl určen ani úředně certifikován a ověřen k tomu, aby s ním bylo měřeno pod jiným, než nulovým úhlem. Navrhl provést jako důkaz znalecký posudek, případně alespoň vyšetřovací pokus, v rámci kterého budou s použitým rychloměrem provedeny testy, jaké byly provedeny redaktory BBC (<https://www.youtube.com/watch?v=N25ybu2y2aA>) k prokázání či vyvrácení, zda s použitým rychloměrem může dojít k slip effectu (viz bod 15 žaloby).
10. Žalobce vyslovil i pochybnost o tom, jaké vozidlo bylo změřeno. Záměrný kříž je sice na jeho vozidle, ale poloha záměrného kříže na snímku nemusí odpovídat tomu, kam byl měřící paprsek zaměřen v průběhu měření. Poukázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 31. Připomněl, že tuto námitku vznesl již v řízení o přestupku a k prokázání této skutečnosti navrhoval provést jako důkaz videozáznam z měření, který byl správní orgánem zamítnut jako nadbytečný. Žalobce namítl, že na snímku je vidět i další vozidlo jedoucí před ním, přičemž mohlo být změřeno právě toto vozidlo.
11. Žalobce dále namítl porušení Návodu k obsluze, neboť v prostoru měření se vyskytují kovové překážky – sloupy veřejného osvětlení, jakož i to, že na měření rychlosti

participovala osoba v oranžové vestě, která nepochybně nebyla oprávněna měřit rychlost. K této námitce se správní orgán nijak nevyjádřil, což podle názoru žalobce představuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K prokázání tohoto tvrzení navíc navrhoval vyslechnout jako svědky zasahující strážníky. Správní orgán uvedený důkaz odmítl pro nadbytečnost. S takovým hodnocením žalobce nesouhlasí.

12. Úvahy správního orgánu o měření rychlosti jsou dle žalobce obecné až vágní, které nevypovídají jeho konkrétní a závažné námitky. Ze skutečnosti, že zasahující strážníci byli údajně proškoleni k měření rychlosti, když dle jeho názoru panuje pochybnost o tom, kdo měření provedl, nelze dovozovat, že měření rychlosti proběhlo správně. Stejně tak ověření rychloměru není důkazem o správnosti měření, ale toliko zákonnou podmínkou měření rychlosti.
13. Žalobce shrnul, že ve spise není nijak podchyceno, že měření rychlosti obecní policií bylo realizováno na základě souhlasu Policie ČR ve smyslu § 79 zákona o silničním provozu, tj. na místě výhradně a kvalifikovaně určeném Policií ČR. Jediný, kdo je toto místo kvalifikovaně oprávněn určit, je ředitel Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, toho času brigádní generál Mgr. M. T. (viz <http://www.policie.cz/clanek/krajske-reditelstvi-378604.aspx>), případně jím řádně pověřený podřízený. Je to správní orgán, kdo musí prokázat, že místo pro měření bylo řádně určeno. K prokázání této skutečnosti žalobce navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí ředitele krajského ředitelství brig. gen. Mgr. M. T., čtením organizačního řádu Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, případně organizačního řádu Policie ČR, případně příslušným rozkazem či pokynem ředitele k určení oprávněné osoby (viz bod 25 žaloby).

Další námitky

14. Žalobce dále namítal, že splatnost nákladů řízení byla nezákonně stanovena na 15 dnů, namísto 30 dnů od právní moci (dle zákona). Správní orgán tak překročil svou pravomoc jednak tím, že žalobci nepřipustně zkrátil lhůtu splatnosti a dále i tím, že mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu, což je v rozporu s § 163 odst. 3 daňového řádu. Žalobce je tak krácen na možnosti si zvolit, jakým způsobem pokutu a náklady řízení uhradí. Správní orgán rovněž nijak neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro to, aby byly náklady řízení sníženy.
15. Žalobce má rovněž za to, že úvahy správního orgánu o materiální stránce přestupku jsou pouze obecné až vágní. Dle jeho názoru je nezbytné, aby správní orgán při úvaze o materiální stránce přestupku hodnotil konkrétní okolnosti případu, k čemuž nedošlo, a to přesto, že se mělo jednat o bagatelní překročení rychlosti (toliko o 7 km/h) na okraji obce, na přehledném úseku s téměř nulovým provozem.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů žalobce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

16. Žalobce a jeho zástupce uvedli, že právní úprava účinná do 30. 6. 2017 (§ 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 39/2011, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu) neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, a že jména, příjmení a sídla zástupců a

advokátů by neměla být v rozporu s jejich přáním „vyvěšována“ na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Dostatečně ústavně konformní není podle nich ani nová právní úprava - směrnice č. 3/2017, kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, která ponechává rozsah anonymizace na úvaze soudce bez dostatečně vymezených kritérií a zákonné opory. Není jim znám opravný prostředek proti tomuto postupu a právní zástupce si nepřeje, aby byl dohledatelný jeho časový pracovní program, protože jde o jeho soukromou věc a nepřeje si být ztotožňován se svým klientem. Žalobce a právní zástupce se dovolávali práva být zapomenuti a aplikace nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu pro její nedůvodnost zamítnout.
18. K námitce týkající se porušení zásady bezprostřednosti žalovaný uvedl, že dokazování bylo provedeno řádně v rámci ústního jednání za přítomnosti zmocněnce žalobce. V reakci na jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí, byly do spisu doplněny další podklady, o čemž byl zmocněnec žalobce vyrozuměn, ale možnosti seznámit se s těmito podklady (§ 36 správního řádu) ve stanovené lhůtě nevyužil. Dle žalovaného se ne každý podklad v rámci správního řízení stává důkazem. Konstatoval, že důkazy byly předloženy ze strany městské policie a správní orgán I. stupně je po jejich vyhodnocení shledal dostatečnými pro vyslovení viny žalobce. Pro úplnost a zejména v reakci na požadavek zmocněnce žalobce, byly tyto důkazy podpořeny dalšími podklady, přičemž správní orgán neshledal důvod ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nařizovat nové dokazování v rámci ústního jednání, neboť to dle jeho názoru nebylo nezbytné pro zjištění stavu věci. Uvedl, že doplněný podklad – detail výstupu z měřicího zařízení (fotografie zaměřeného vozidla), je totožný s důkazem provedeným v rámci ústního jednání, přičemž doplnění bylo ze strany žalovaného požadováno toliko z důvodu snáze identifikovatelného záměrného kříže na předmětném vozidle. Námitka porušení zásady bezprostřednosti je dle žalovaného nedůvodná.
19. K souboru námitek týkajících se měření rychlosti žalovaný uvedl, že městská policie prováděla měření rychlosti v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, v úseku povoleném Policií ČR, tj. na ulici Rozkošská v Havlíčkově Brodě s tím, že žádné zákonné ustanovení nezakazuje skrytou formu měření rychlosti, ať již v případě obecní policie či policie ČR. Dále uvedl, že dle předchozí právní úpravy zákona o silničním provozu, účinné do 1. 8. 2011, bylo ještě nutné místo měření rychlosti označit značkami IP 31a (Měření rychlosti) a IP 31b (Konec měření rychlosti). V nyní platné právní úpravě zákona o silničním provozu již tato povinnost stanovena není.
20. S odkazem na napadené rozhodnutí žalovaný zopakoval, že měření bylo provedeno správně, osobou k tomu oprávněnou – strážníkem Městské policie Havlíčkův Brod (přítomnost jiné osoby při měření nebyla zjištěna). Žalovaný nemá ani žádné pochybnosti o tom, že bylo změřeno právě vozidlo žalobce, vylučuje i možnost vzniku slip effectu, neboť měřicí přístroj nezaznamenal jakékoliv chybové hlášení, naopak snímek uložil a zobrazil výsledek měření. Rychlost jízdy žalobce byla změřena kalibrovaným přístrojem, z ničeho nevyplývá jeho nefunkčnost. Navrhovaný důkaz

videozáznamem z měření považuje za nereálný a neúčelný vzhledem k nemožnosti navodit shodné podmínky, jaké existovaly v okamžiku zjištění přestupku.

21. K důkaznímu návrhu svědeckou výpovědí ředitele krajského ředitelství brig. gen. Mgr. M. T. žalovaný uvedl, že stanovení míst k měření rychlosti probíhá pro každý kalendářní rok samostatně. Pro rok 2017 se tak stalo dne 2. 3. 2017, tedy v době, kdy jmenovaný nebyl ředitelem KPR kraje Vysočina. Navrhovaný výslech proto považuje za irelevantní. Za nadbytečný označil i důkaz čtením příslušných řádů, neboť neexistují žádné pochybnosti o tom, že by schválení míst k měření rychlosti provedla osoba k tomu nekompetentní.
22. K námitce splatnosti nákladů řízení žalovaný uvedl, že zákonem není tato lhůta stanovena, její stanovení je plně v kompetenci rozhodujícího správního orgánu. Ohledně námítky snížení nákladů řízení žalovaný uvedl, že zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich otázku možného upuštění nebo snížení paušální částky nákladů řízení neřeší, a proto je třeba vycházet z obecné úpravy (§ 79 správního řádu) podle níž je možné v případech hodných zvláštního zřetele výši paušální částky na požádání pouze snížit. Takový požadavek však žalobce ve správním řízení neuplatnil. Závěrem uvedl, že vymezení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení není ve výroku prvostupňového rozhodnutí dáno striktně, správní orgán uvedl nejběžnější a pro přestupce nej dostupnější formy úhrady.

IV. Jednání. Skutkové a právní závěry krajského soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), učinil tak při jednání. Zástupce žalobce, žalobce i žalovaný se z jednání soudu omluvili. Soud konstatoval splnění podmínek ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s. a jednal v nepřítomnosti účastníků.
24. Po zahájení jednání soud konstatoval obsah žaloby, vyjádření žalovaného a podstatný obsah správního spisu (viz níže), z něhož byly k důkazu čteny zejména: Návod k obsluze silničního laserového rychloměru (čl. 42-66); Návrh úseků měření rychlosti vozidel strážníky Městské policie Havlíčkův Brod (k § 79a zákona o silničním provozu) na čl. 36-38; proškolení strážníků Městské policie Havlíčkův Brod (čl. 67).
25. Soud rozhodl, že důkazní návrhy žalobce uvedené v bodě 15 a 25 žaloby (tj. znalecký posudek a vyšetřovací pokus s použitým rychloměrem k prokázání či vyvrácení vzniku slip effectu; svědeckou výpověď ředitele krajského ředitelství brig. gen. Mgr. M. T., čtení organizačního řádu Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, případně organizačního řádu Policie ČR, případně příslušného rozkazu či pokynu ředitele k určení oprávněné osoby) nebudou provedeny z důvodu nadbytečnosti a zásady ekonomiky řízení (§ 52 odst. 1 s. ř. s.).
26. Krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po provedeném přezkumném řízení soud **žalobu důvodnou neshledal.**

A. Skutkový stav věci

27. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 14. 8. 2017 od Městské policie Havlíčkův Brod oznámení o přestupku, z něhož vyplývá, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako řidič automobilu tovární značky Mercedes, registrační značky 4J7 9855 jel dne 12. 8. 2017 v 15:17 hod v ulici Rozkošská, ve směru jízdy z centra obce na místní část Perknov, v obci Havlíčkův Brod, kraj Vysočina nedovolenou rychlostí, když mu byla silničním laserovým rychloměrem ProLaser III PL-DOK I, umístěným mezi domy č.p. 2314 a 2322, naměřena rychlost jízdy 60 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky rychloměru (+ - 3 km/h) byla skutečná rychlost měřeného vozidla 57 km/h. Žalobce překročil jako řidič uvedeného vozidla nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem (zákonem o silničním provozu), a to o méně než o 20 km/h.
28. Správní orgán I. stupně dle ustanovení § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich vydal dne 25. 9. 2017 příkaz o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč, proti kterému podal žalobce odpor. Správní orgán I. stupně dne 17. 10. 2017 vyrozuměl zmocněnce žalobce o pokračování řízení o přestupku a nařízení ústního jednání na den 8. 11. 2017.
29. Dne 8. 11. 2017 proběhlo ústní jednání, k němuž se dostavil zmocněnec žalobce. Dle protokolu o ústním jednání (viz č. l. 17 správního spisu) správní orgán provedl důkazy listinami a fotodokumentací ohledně předmětného přestupku, tj. oznámením přestupku sepsaným dne 12. 8. 2017, v němž je uvedeno, že totožnost řidiče byla zjištěna po zastavení vozidla strážníkem Městské policie Havlíčkův Brod a že žalobce s přestupkem nesouhlasí; fotodokumentací, na níž je zaznamenána naměřená rychlost předmětného vozidla (viz popis shora), ověřovacím listem č. 8012-OL-70396-16 pro silniční laserový rychloměr ProLaser III PL-DOK I s datem zkoušky 18. 11. 2016 a koncem platnosti ověření dne 17. 11. 2017. Spis dále obsahuje výpis z registru řidiče – žalobce (včetně informace o aktuálním stavu bodového hodnocení = 0 bodů, informace o žádném záznamu o přestupcích). Zmocněnec žalobce po seznámení se spisovým materiálem požádal o stanovení lhůty k písemnému vyjádření a pořízení kopie vybraných částí spisu (byly mu předány). Ve stanovené lhůtě do 20. 11. 2017 se žalobce ani jeho zmocněnec nevyjádřili.
30. Dne 22. 11. 2017 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku, č. j. MHB_DOP/3009/2017-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 18 odst. 4 téhož zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost k náhradě řízení 1 000 Kč. Uvedené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce do jeho datové schránky dne 24. 11. 2017.
31. Dne 27. 11. 2017, tedy po marném uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí (tj. do 20. 11. 2017), bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno písemné vyjádření zmocněnce žalobce „ve věci údajného přestupku“, v němž předně namítal, že žalobce se žádného přestupku nedopustil a jehož obsahem jsou námitky proti prováděnému měření (absence záměrného kříže na vozidle žalobce; chybné zaměření dopravní značky v blízkosti vozidla; měření bylo provedeno mimo optimální vzdálenost pro měření vozidel s daným typem rychloměru; neprokázání oprávnění strážníků městské policie k měření rychlosti v daném úseku komunikace; nečitelnost registrační značky vozidla na snímku; manipulace se snímkem) a návrhy na provedení důkazů:

doložením originálního videa z rychloměru; doložením listiny, kterou Policie ČR opravňuje strážníky městské policie k měření rychlosti v daném místě; výsledkem obsluhy měřicího zařízení; doložením originálního výstupu z rychloměru; vyjádřením výrobce rychloměru – odpovědí na otázku „Jaké negativní vlivy mohou nastat, pokud je měřeno mimo optimální vzdálenost od měření?“.

32. Dne 11. 12. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání zmocněnce žalobce proti rozhodnutí o přestupku ze dne 22. 11. 2017, které nebylo přes výzvu doplněno.
33. Odvolací správní orgán (žalovaný) rozhodnutím ze dne 22. 1. 2018, č. j. KUJI 6470/2018, rozhodnutí právního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2017, č. j. MHB_DOP/3009/2017-12, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uložil správnímu orgánu, aby se v novém rozhodnutí řádně vypořádal s dodatečně zaslanými námitkami a důkazními návrhy, neboť v přestupkovém řízení není vyloučena koncentrační zásada a obviněnému z přestupku musí být v souladu s čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod umožněno, aby uplatňoval nová tvrzení a navrhoval nové důkazy, a to po celé řízení.
34. Správní orgán I. stupně poté doplnil do spisu: originál snímku č. 8428 ze dne 12. 8. 2017 v 15:17 hod, na němž je vidět záměrný kříž měřicího zařízení na pravém světle vozidla žalobce; vyjádření Policie ČR k měření rychlosti motorových vozidel Městskou policií Havlíčkův Brod pro rok 2017 v souladu s § 79a zákona o silničním provozu – seznam komunikací (mezi nimi i ulice Rozkošská v obci Havlíčkův Brod); sdělení o směru jízdy vozidla žalobce na snímku č. 8428 – z Havlíčkova Brodu směrem do Perknova. Dále správní orgán I. stupně do spisu doplnil návod k obsluze silničního laserového rychloměru ProLaser III PL-DOK I a potvrzení o absolvování školení operátora tohoto typu laserového rychloměru příslušným strážníkem Městské policie Havlíčkův Brod (P. S.).
35. Po tomto doplnění byl žalobce vyrozuměn ze dne 9. 2. 2018 (doručeném zmocněnci žalobce dne 12. 2. 2018) informován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě pěti pracovních dnů. Ve stanovené lhůtě se žalobce ani jeho zmocněnec nevyjádřili.
36. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2018, č. j. MHB_DOP/3009/2017-23 správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku specifikovaného v bodě I. tohoto rozsudku a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (skutkový stav věci je podrobně popsán na straně 2 - 3 tohoto rozhodnutí).
37. Toto rozhodnutí napadl zmocněnec žalobce blanketním odvoláním, které přes výzvu správního orgánu I. stupně nebylo ve stanovené lhůtě doplněno, proto žalovaný vycházel z toho, že se žalobce domáhá zrušení celého rozhodnutí.
38. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí ze dne 13. 3. 2018 potvrdil.

B. Právní závěry

39. Krajský soud předně konstatuje, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012 – 47).

40. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v souvislosti s některými žalobními námitkami namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zabýval se krajský soud nejdříve touto námitkou.
41. Lze shrnout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze vůbec rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné takové rozhodnutí, v němž absentují úvahy správního orgánu, na základě kterých správní orgán dospěl k závěru, který je v rozhodnutí vysloven. Pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se podřazuje nedostatek důvodů skutkových. Jedná se zpravidla o případy, kdy je rozhodnutí opřeno o důvody a skutečnosti v řízení nezjištěné nebo nedostatečně zjištěné nebo zjištěné v rozporu se zákonem. Dále platí, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).
42. Krajský soud v daném případě neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný s odkazem na obsah správního spisu vyličil konkrétní skutkové okolnosti dané věci, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti odvolacích námitek a vyslovil závěry, ke kterým na základě svých úvah dospěl. Napadené rozhodnutí je dle názoru krajského soudu přezkoumatelné, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě obsáhle polemizuje a v podstatě opakuje většinu námitek, které uplatil již v odvolání a s jejichž posouzením žalovaným v napadeném rozhodnutí nesouhlasí.
43. S jednotlivými žalobními námitkami se krajský soud vypořádal následovně:

Porušení zásady bezprostřednosti

44. K této námitce krajský soud uvádí, že dokazování bylo provedeno řádně v rámci ústního jednání dne 8. 11. 2017 za přítomnosti zmocněnce žalobce. V reakci na jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí, a poté co bylo žalovaným první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 11. 2017 zrušeno, byly do spisu doplněny další podklady, o čemž byl zmocněnec žalobce řádně a včas vyrozuměn, avšak možnosti seznámit se s těmito podklady a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu) ve stanovené lhůtě nevyužil.

45. Krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že podle § 51 odst. 1 a 2 správního řádu lze důkazy provádět při jednání nebo mimo ústní jednání (a vyhotovit o takovém úkonu protokol). Pokud tak správní orgán neučinil, jedná se o vadu řízení, která však dle názoru krajského soudu nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo by přílišným formalismem lpět na vyhotovení protokolu o provedení důkazů mimo ústní jednání, kterého se kromě úředních osob nikdo jiný nezúčastnil za situace, kdy všechny doplněné důkazy (listinné) jsou založeny ve správním spise a žalobce, resp. jeho zástupce věděl o tom, že spisový materiál byl rozšířen o další podklady a svého práva seznámit se s nimi ve stanovené lhůtě nevyužil (současně byl poučen o tom, že po marném uplynutí uvedené lhůty bude ve věci vydáno rozhodnutí). Podstatné pro posouzení této námitky je to, že žalobci nebylo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu upřeno právo seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Nevyužití tohoto práva lze proto přičítat pouze k tíži žalobce.
46. Ve vztahu k zákonnosti provádění důkazů listinami krajský soud dále odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 - 40, dle nichž správní orgán není povinen postupovat dle § 51 odst. 2 správního řádu, tj. vyrozumět účastníka řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, jde-li o provedení důkazu listinou. Přítomnost účastníků při provádění důkazů slouží k tomu, aby se mohli komplexně seznámit s jejich obsahem. Je-li však jako důkaz prováděna listina, vnímání důkazu se nezmění, jestliže se s ním účastník seznámí v rámci seznámení se s podklady řízení. Lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017-48, v němž uvedl: „Pokud správní orgán neprovede důkaz listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu, jedná se zpravidla o vadu řízení. Tato vada nicméně nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, s jehož obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí“ (obdobný závěr učinil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Popsaná situace tedy plně dopadá i na nyní projednávanou věc. Uvedenou námitku proto soud důvodnou neshledal.

Měření rychlosti

47. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že *„za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
48. K souboru námitek týkajících se měření rychlosti má soud za prokázáno, že měření rychlosti městskou policií v ulici Rozkošská v Havlíčkově Brodě, kde došlo ke spáchání přestupku žalobcem, bylo prováděno v souladu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu, tj. v součinnosti s Policií ČR a v úseku povoleném Policií ČR, jak vyplývá z důkazu na čl. 38 správního spisu – „Souhlas Policie ČR, Dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod ze dne 2. 3. 2017 s měřením rychlosti motorových vozidel Městskou policií Havlíčkův Brod pro rok 2017 v souladu s § 79a zákona o silničním provozu – seznam měřených úseků“ (mezi nimi i ulice Rozkošská v obci Havlíčkův Brod). Uvedené důkazy tak důvodnost této žalobní námitky zcela vyvracejí. Za zcela nadbytečné proto krajský soud považoval provedení navržených důkazů spočívajících ve svědecké výpovědi ředitele Krajského ředitelství policie kraje Vysočina a čtení příslušných řádů,

neboť neexistují žádné pochybnosti o tom, že by schválení míst k měření rychlosti provedla osoba k tomu nekompetentní.

49. Krajský soud nemá rovněž pochyb o tom, že měření provedl strážník Městské policie Havlíčkův Brod P. S., který byl k takovému úkonu řádně proškolen (viz důkaz na čl. 67 správního spisu – potvrzení o absolvování školení strážníků Městské policie Havlíčkův Brod, mezi nimiž je uveden i strážník P. S.). Měření rychlosti vozidla žalobce tedy bylo provedeno proškolenou obsluhou v souladu s návodem k obsluze předmětného měřicího zařízení, který je součástí správního spisu (čl. 42-66). Soud ze správního spisu nezjistil, že by při měření vozidla žalobce byla přítomna další osoba, dle žaloby osoba v oranžové vestě. Žalobce kromě této obecné námitky nedoložil ani neoznačil žádné důkazy, které by jeho tvrzení prokázaly.
50. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu dále vyplývá, že zákon nestanovuje způsob, jakým má být měření rychlosti provedeno, ani povinnost, aby policejní orgány o tomto postupu dopředu informovaly řidiče, vůči kterým svoji pravomoc uplatňují. Je tedy na jejich uvážení, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí, jestliže povede ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a bude splňovat další podmínky stanovené zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Krajský soud tak nepovažoval za důvodnou námitku, že skrytým měřením dojde jen k minimálnímu naplnění účelu zákona, neboť nepůsobí preventivním způsobem. Podle názoru krajského soudu je ve vztahu k posouzení zákonnosti měření rychlosti a naplnění preventivního účinku podstatné to, že jeho provedením v daném místě dochází ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu, než kdyby byl měřený úsek dopravním značením či jinak vyznačen (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2018, č. j. 18 A 36/2017-31). Je pak zcela v kompetenci Policie ČR, kde bude na základě znalostí místních podmínek provádět měření.
51. Konečně k námitce neoznačení začátku a konce úseku měření rychlosti příslušným dopravním značením (IP 31a a IP 31b) krajský soud uvádí, že povinnost označit úsek měření uvedeným dopravním značením byla z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu od 1. 8. 2011 odstraněna a nelze ji dále dovozovat pouze z podzákonného právního předpisu nižší právní síly, který dopravní značení vymezuje (aktuálně vyhláška č. 294/2015 Sb.). Zákon sice nevylučuje, aby byly úseky měření rychlosti obecní policií nadále vyznačovány dopravním značením, ale nejedná se o povinnost stanovenou zákonem, jak ostatně již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42).
52. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nesprávného umístění záměrného kříže. Žalobce v této námitce vyslovil i pochybnost o tom, jaké vozidlo bylo změřeno. Uvedl, že záměrný kříž je sice na jeho vozidle, ale poloha záměrného kříže na snímku nemusí odpovídat tomu, kam byl měřicí paprsek zaměřen v průběhu celého měření. Dále namítl, že na snímku je patrné i další vozidlo jedoucí před ním, které mohlo být změřeno namísto vozidla žalobce.
53. Krajský soud připouští, že na výstupním snímku z měřicího zařízení je v jeho levé části zachycena zadní část vozidla, jedoucího před žalobcem. Po zhlédnutí originálního snímku č. 8428 ve větším rozlišení (doplnění spisového materiálu - na čl. 41 správního spisu) nemá soud žádné pochybnosti o tom, že záměrný kříž je umístěn na pravém světle

vozidla žalobce, že bylo změřeno vozidlo právě vozidlo žalobce a že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze (viz strana 42, bod 8. 4. Záměrný bod). Dle popisu (strana 9 návodu, bod 4.) laserový měřič rychlosti ProLaser III měří jak vzdálenost, tak rychlost požadovaného cílového objektu. Technologie tohoto zařízení má schopnost přesného zaměření, umožňujícího vybrat jediné vozidlo z kolony vozidel. Používá infračervený laserový parsek, který může být nasměrován nebo zaměřen na neobyčejně úzký rozsah. Pokud jde o existenci kovové překážky viditelné na fotografii z měření (sloupy veřejného osvětlení umístěné po obou stranách silnice), je krajský soud toho názoru (s ohledem na výše popsané zaměření cílového objektu), že se mezi měřicím zařízením, resp. v předpokládaném svazku laserového paprsku a vozidlem žalobce, nenacházely, resp. zcela se zjevně nenacházejí v takové pozici, aby mohly jakýmkoli způsobem negativně výsledek měření ovlivnit (srovnej str. 48 návodu k obsluze).

54. K namítanému slip effectu, který je popisován tak, že vzniká řízeným pohybem laseru proti nebo po směru pohybu vozidla a aby se projevil, muselo by být vozidlo měřeno z boku, krajský soud uvádí, že z praxe vyplývá, že pokud se při měření samotném laserový měřič pohybuje, objevuje se chyba a pokud se taková chyba vyskytne, měření je přerušeno a výsledky se neukládají. To se však v daném případě nestalo, naopak rychloměr snímek vozidla žalobce uložil a zaznamenal výsledek měření (jak je již uvedeno výše, soud žádné pochybnosti o tom, že záměrný kříž je umístěn na pravém světle vozidla žalobce a že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze). Krajský soud proto nemá žádné pochybnosti o výsledku měření, námitky ohledně vzniku slip effectu považuje za spekulativní a účelové. Nevyhověl proto návrhu na opatření znaleckého posudku či vyšetřovacího pokusu k prokázání, zda v projednávaném případě může či nemůže dojít ke vzniku slip effectu, kdy navíc šlo pouze o tvrzení v hypotetické rovině.
55. Krajský soud uzavírá, že o spáchání přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti v nyní projednávané věci svědčí celý komplex důkazů. Soud zdůrazňuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Další námitky

56. K námitce stanovení 15ti denní lhůty pro splatnost nákladů řízení krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že stanovení této lhůty je v kompetenci rozhodujícího správního orgánu, v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ani ve správním řádu není tato lhůta závazně stanovena. Ostatně žalobce neuvedl, dle jakého „zákona“ by tato lhůta měla činit 30 dnů.
57. V § 79 odst. 5 správního řádu je uvedeno: *„Povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V*

případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.“ Prováděcím předpisem dle citovaného § 79 odst. 5 správního řádu je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 6 odst. 1 této vyhlášky paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč. V odstavci 2 jsou pak popsány situace pro zvýšení této částky (zvláště složité případy, přibrání znalce), což není případ žalobce. Paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč je plně v souladu s citovaným ustanovením. K námitce snížení těchto nákladů řízení krajský soud odkazuje na poslední větu citovaného § 79 odst. 5 správního řádu, z níž je zřejmé, že o snížení nákladů řízení je třeba požádat. Žalobce nijak nedoložil a ani ze správního spisu nevyplývá, že by takovou žádost podal. Námitka je proto nedůvodná.

58. Pokud jde o způsob úhrady pokuty a nákladů řízení, správní orgán I. stupně stanovil zcela standardní, nejběžnější a pro většinu přestupců také nejdostupnější a nejrychlejší formu úhradu. Žalobce má nepochybně možnost provést úhradu těchto částek i osobně, hotově do pokladny správního orgánu v době jeho úředních hodin, což se vzhledem k bydlišti žalobce a místu sídla správního orgánu nejvíce jako nejefektivnější možnost, ale není nijak vyloučena. Ani tato námitka není důvodná.
59. Žalobce závěrem namítal, že úvahy správního orgánu stran materiální stránky přestupku jsou obecné až vágní, vzhledem k bagatelnímu překročení rychlosti toliko o 7 km/h na okraji obce, na přehledném úseku a s téměř nulovým provozem. Krajský soud ani této námitce přisvědčit nemohl. Právní úpravou je stanovena maximální hranice rychlosti jízdy v obci a mimo obec. Každý řidič, který vlastní řidičský průkaz, vykonal zkoušku o řidičské způsobilosti, a je proto povinen se řídit dopravními předpisy a dopravními značkami. Mělo by pro něho být notorií dané rychlostí limity respektovat a dodržovat je. Je zcela logické a po právu, že dodržování stanovených pravidel provozu na pozemních komunikacích, je jednak sledováno a jejich porušení sankcionováno. A právě míra, resp. výše překročení nejvyšší povolené rychlosti se může mimo jiného projevit ve výši uložené sankce. Z uvedeného pohledu pak není až tolik rozhodné, zda se jedná o bagatelní překročení rychlosti či naopak razantní, když je nepochybné, že k překročení rychlosti prokazatelně došlo. Vždy však jde o jednání společensky nebezpečné a stát, jenž má v daném případě zájem na dodržování pravidel všemi účastníky silničního provozu, posuzuje míru této společenské nebezpečnosti při úvaze o uložení sankce. Každé překročení nejvyšší povolené rychlosti tedy již samo o sobě nese znak společenské nebezpečnosti. Rozhodně nelze žalobci přisvědčit v názoru, že překročení rychlosti o 7 km/h je bagatelní v tom smyslu, že by snad mělo být od sankce upuštěno.

Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu

60. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. Uvedený požadavek odůvodnil především tím, že z veřejně dostupné evidence lze zjistit časový harmonogram zástupce a jeho pracovní program v daném roce, což je soukromý údaj, který by podle něj neměl být zveřejněn.
61. K uvedenému krajský soud toliko stručně konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu

souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Dále lze uvést, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

62. S ohledem ke shora uvedenému krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný náhradu nákladů nepožadoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. července 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně